

Arrest

nr. 109 508 van 10 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat M. BYTTEBIER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 11 april 2012 het Rijk binnen en diende op 12 april 2012 een asielaanvraag in. Op 3 april 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren op 16 maart 1987 in het dorp Kohi Barmawal in het district Mardan van de provincie Khyber Pakhtunkwa. In 2005 studeerde u af van de twaalfde graad. In 2006 vatte u Koranstudies aan in de madrassa van uw dorp. Op 16 oktober 2009 vielen soldaten de madrassa binnen op zoek naar uw 'maulawi' [leraar]. U antwoordde dat hij er niet was. Even later kwam de maulawi binnen en werd hij meegenomen door de soldaten. In de dagen en maanden daarop voerde het leger herhaaldelijk huiszoekingen uit op zoek naar u en de studenten van de madrassa. Tevens beschuldigde de Taliban u van ongelovig gedrag doordat u zich niet verzette tegen de arrestatie. U vluchtte naar uw oom in het dorp Gadung, district Swabi, waar u zo'n twee jaar ondergedoken verbleef. Op 5 of 6 oktober 2011 nam u het vliegtuig in Islamabad met een studentervisum voor het Verenigd Koninkrijk in de hand. U verbleef zes maanden in het Verenigd Koninkrijk, maar u vernam er dat u er geen asiel kon aanvragen. Daarom trok u naar België waar u zich op 12 april 2012 vluchteling verklaarde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw identiteitskaart, zeven krantenartikelen, twee schoolrapporten, twee schoolcertificaten, twee schooldiploma's, twee afgeprinte foto's, een certificaat van uw studies in de madrassa, een woonstcertificaat en twee enveloppes neer.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort een visum heeft aangevraagd en verkregen voor het Verenigd Koninkrijk. U heeft deze informatie echter in eerste instantie verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u niet over een visum beschikte en over land reisde (DVZ Verklaring p.3,5). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algemene geloofwaardigheid. Te meer daar uit uw eigen verklaringen blijkt dat u eveneens gepoogd heeft een verblijf in het Verenigd Koninkrijk achter te houden. U verklaarde aanvankelijk immers dat u op 29 februari 2012 Pakistan ontvluchtte (DVZ Verklaring p.5). Echter, tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u toe dat u reeds op 5 of 6 oktober 2011 Pakistan uitreisde en dat u zes maanden in het Verenigd Koninkrijk doorbracht (CGVS p.2,7). Niettegenstaande u dit verblijf uiteindelijk wel hebt vermeld, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Verder dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat het niet mogelijk was voor u in het Verenigd Koninkrijk asiel aan te vragen. Hoewel u herhaaldelijk gevraagd werd te verduidelijken waarom het voor u niet mogelijk was asiel in te dienen in het Verenigd Koninkrijk, slaagt u er niet in uw stelling te verduidelijken. U herhaalt slechts dat u bang was gerespatieerd te worden naar Pakistan (CGVS p.2,3). Van een persoon die beweert vervolgd te

worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Ook doorheen uw verklaringen aangaande uw vrees bij terugkeer naar Pakistan slaagt u er niet in uw nood aan bescherming duidelijk te maken. Bij terugkeer naar Pakistan vreest u vervolging vanwege de Taliban en het Pakistaanse leger (CGVS p.7). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat uw asielrelaas, waarop u uw terugkeervrees baseert, bol staat van vaagheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat de vervolging die u vanwege het Pakistaanse leger zou hebben gekend niet geloofwaardig is. U beweert dat het leger u, net zoals de andere studenten van de madrassa, wil arresteren om meer te weten te komen over de maulawi van de madrassa. Het is echter eigenaardig dat het leger jullie wenst te arresteren en daarom vrijwel onmiddellijk na de arrestatie van de maulawi intensieve en langdurige zoekacties start, terwijl het leger de dag van de arrestatie zelf jullie gewoon buiten de madrassa achter zou hebben gelaten. Het is eveneens vreemd dat u beweert dat het leger de madrassastudenten wil arresteren om meer te weten te komen over hun leraar, terwijl ze die leraar zelf in handen hadden en hem, zo zegt u, een maand na zijn arrestatie doodden. Geconfronteerd met deze bedenkingen slaagt u er niet er een verklaring voor aan te brengen. U kan slechts zeggen dat u niet weet waarom het leger al de studenten wil arresteren. Evenmin kan u vertellen waarom het leger de maulawi arresteerde. Het is weinig geloofwaardig dat u een van de studenten bent die aanhoudend gezocht worden door het leger zonder dat u een idee heeft van het belang van deze studenten voor het Pakistaanse leger (CGVS p.7,8,9).

Voorts dient er ook opgemerkt te worden dat de wijze waarop u Pakistan verliet volstrekt haaks staat op uw bewering dat de Pakistaanse overheid hardnekkig naar u op zoek is. Hoewel u beweert door de overheid en de taliban gezocht te worden en het huis van uw oom twee jaar lang niet te hebben verlaten uit vrees voor uw leven, vraagt u een paspoort en een visum aan op uw eigen naam. Vervolgens verlaat u Pakistan via de internationale luchthaven van Islamabad met dit paspoort en visum. Als verklaring beweert u dat de smokkelaar het paspoort en het visum regelde. Deze verklaring houdt evenwel geen stand. Niet alleen werden het paspoort en het visum op uw naam bekomen, hetgeen minstens opmerkelijk is voor iemand die beweert vervolgd te zijn door de overheid die de reispas aflevert, bovendien ging u wel degelijk mee om uw vingerafdrukken te geven en uw handtekening te zetten, zo beweert u. Als verklaring voor uw vertrek van de luchthaven van Islamabad reikt u aan dat u de overheidsbeambten aldaar omkocht. De wijze waarop u hen smeergeld aanreikte spreekt echter tot de verbeelding. U beweert dat u op de ambtenaren afstapte en uw probleem uitlegde waarna enig smeergeld het probleem van de baan ruimde (CGVS p.2,3,6,7,10). Tot slot is het ook merkwaardig dat u tijdens uw verblijf in België uw familie, die reeds eerder ernstige problemen kende door uw kwestie, naar de u vervolgende overheid stuurde om uw diploma's te laten attesteren en deze ook verkreeg van onder andere het ministerie van buitenlandse zaken (CGVS p.7,10). Dat u gedrag vertoont dat volstrekt tegenstrijdig is aan de verklaarde vrees en dat de overheid gedrag vertoont dat volstrekt tegenstrijdig is aan de verklaarde vervolging, schaadt sterk het geloof in uw asielmotieven.

Daarnaast slaagt u er ook niet in de vervolging vanwege de Taliban aannemelijk voor te stellen. U beweert dat de Taliban u verantwoordelijk hield voor de arrestatie van de maulawi en u ervan beschuldigde een ongelovige te zijn omdat u niet protesteerde of iets ondernam tegen de arrestatie. Het mag echter zeker verbazen dat u beweert dat de Taliban naar schuldigen zoekt bij de studenten in plaats van de frustratie van de studenten omwille van de arrestatie van de geliefde maulawi en de vervolging die de studenten vervolgens kennen, aan te grijpen om de sympathie en steun te winnen bij de studenten (CGVS p.7,8,9). Hoewel u uitgebreid vertelde over uw contact met de Taliban en u na afloop gevraagd werd of u of uw familie op een ander moment nog gecontacteerd werden door de Taliban, laat u de Talibandreigbrief waarover u bij de Dienst Vreemdelingenzaken sprak onvermeld. Geconfronteerd met uw verklaringen over de dreigbrief bij de Dienst Vreemdelingenzaken pikt u erop in en vertelt u dat u deze brief inderdaad kreeg. Op de vraag waarom u deze brief eerder onvermeld liet, stelt u dat u niet gevraagd werd of de Taliban u een brief stuurde of niet. Dit is allerminst ernstig. Als u

gevraagd wordt naar uw wedervaren met de Taliban kan van u verwacht worden dat u uit uzelf deze gebeurtenissen zo goed mogelijk verhaalt en dat u minstens de belangrijkste gebeurtenissen aanhaalt (CGVS p.9,10; CGVS Vragenlijst p.3). Deze dreigbrief, het enige bewijsstuk voor de persoonlijke vervolging die u vreest, kan u overigens niet voorleggen op het Commissariaat-generaal. Dat u de vervolging die u gekend zou hebben vanwege de Taliban niet aannemelijk kan voorstellen, ondermijnt andermaal uw terugkeervrees.

Verder dienen er talrijke tegenstrijdigheden opgemerkt te worden in uw verklaringen. Zo is het opvallend dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken een heel ander verloop van gebeurtenissen verklaarde. Toen verklaarde u dat u een week na de arrestatie een dreigbrief van de Taliban ontving. Daarop vluchtte u naar uw oom in Gadung. Een week later viel de overheid uw ouderlijk huis binnen op zoek naar u. U verbleef sindsdien tot uw vertrek naar België in het huis van uw oom, zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS Vragenlijst p.3). Op het Commissariaat-generaal vertelde u echter dat u ten tijden van de inval thuis in uw dorp verbleef, maar toevallig het huis uit was (CGVS p.9). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen verwijst u naar het feit dat de overheid tweemaal uw huis binnenviel: eenmaal toen u in uw dorp was en eenmaal toen u bij uw oom woonde. Zelfs deze verklaring valt echter niet in overeenstemming te brengen met uw beweringen bij Dienst Vreemdelingenzaken waar u liet optekenen dat alle invallen in uw huis gebeurden toen u in Gadung woonde (CGVS p.10; CGVS Vragenlijst p.3). Ook beweerde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u bedreigd werd door de Taliban omdat ze dachten dat u werkte voor de Pakistaanse overheid en u hen van informatie had voorzien, terwijl van de beschuldiging van spionage voor de overheid op het Commissariaat-generaal helemaal geen sprake is. Tijdens uw gehoor beweert u daartegen dat de Taliban u uw passieve houding op het moment van de arrestatie van de maulawi kwalijk nam (CGVS p.9; CGVS Vragenlijst p.3). Deze markante tegenstrijdigheid over de kern van uw asielrelaas ondergraaft verder het geloof in uw asielmotieven. Tenslotte valt het ook op dat u ook over uw studiercarrière aan de madrassa tegenstrijdige verklaringen aflegt. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat u van 2008 tot 2009 aan de madrassa studeerde, verlengt u uw studies aanzienlijk op het Commissariaat-generaal waar u beweert al in 2006 de Koranstudies te hebben aangevat (CGVS p.4; CGVS verklaring p.2). De aangehaalde tegenstrijdigheden gaan over de essentie van de vervolgingsfeiten waarop u uw terugkeervrees baseert. Uw asielmotieven worden er dan ook ernstig door ondergraven.

Gezien al de bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Pakistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts erkent het CGVS dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtounen, waarbinnen u zich moeiteloos zou kunnen integreren. Als u gevraagd wordt of u zich in een van deze steden zou kunnen vestigen werpt u als enige hinderpaal uw vrees de Pakistaanse overheid en de Taliban waarvoor u zich ook in de grootsteden niet zou kunnen verschuilen (CGVS p.10). Daar uw asielmotieven niet geloofwaardig werden bevonden, is het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De kopie van de identiteitskaart, het woonstcertificaat, de twee schoolrapporten, de twee schoolcertificaten, de twee schooldiploma's en het certificaat van de Koranstudies kunnen slechts gelden als bewijs voor uw identiteit en uw studies zonder dat ze uw asielrelaas kunnen ondersteunen. Wat de zeven krantenartikelen betreft, dient vooreerst opgemerkt te worden dat deze artikels uitgeknipt werden uit de kranten waardoor er geen garanties geboden worden omtrent de authenticiteit van de artikelen. Bovendien beweert u dat uw naam niet in de artikelen voorkomt maar dat ze enkel de algemene context

beschrijven, waarin u uw asielrelaas plaatst, zonder over u persoonlijk te handelen (CGVS p.5). Deze artikelen kunnen bijgevolg niet aangehaald worden om uw persoonlijk asielrelaas te staven. De foto's kunnen in tegenstelling tot uw bewering niet getuigen van uw verbondenheid aan de gearresteerde maulawi. Hoewel u eerst beweert dat u zelf een van de foto's trok, blijkt later als er ingegaan wordt op de tekst en hartjes die er op de foto's staan dat deze foto's op facebook en andere sociale media verspreid werden en dat u ze van deze fora afprintte (CGVS p.6,9).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de formele motiveringsplicht, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status Vluchtelingen dd. 28 juli 1951 (goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953). Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming) en de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.3. De formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. Aangaande de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

3.1.1. Aangaande het Pakistaanse paspoort en het visum voor een verblijf in het Verenigd Koninkrijk, voert verzoeker aan dat hij allerminst de intentie had om dergelijk belangrijke informatie te verzwijgen. Hij heeft deze informatie echter eenvoudigweg niet verteld tijdens zijn eerste verhoor omdat hij erg vermoeid was. Hij heeft deze zaken over het hoofd gezien. Tijdens het tweede interview werd hij bijgestaan door zijn advocaat en heeft hij alles verteld. Op het ogenblik van zijn eerste interview was verzoeker nog maar één dag in België en was hij erg uitgeput van zijn reis van het Verenigd Koninkrijk naar België. Verzoeker diende inderdaad geen asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk in, puur uit angst om teruggestuurd te worden. Verzoeker begrijpt dat het voor verweerster vreemd kan overkomen dat hij onder zijn echte naam een paspoort en een visum aanvraag. Het is echter wel zo dat het 'gouvernement office' bemand wordt door een smokkelaar. Smokkelaars werken dus ook in de dienst burgerzaken en helpen voor de aanmaak van visa. Op die manier slaagde verzoeker er in om via de smokkelaar aan een visum op eigen naam te geraken. Gelet op het feit dat de ambtenaar van de dienst burgerzaken een smokkelaar betrof, hoefde hij niet te vrezen wanneer hij vrijwillig mee ging om zijn vingerafdrukken te geven en zijn handtekening te zetten.

3.1.2. Verzoeker overtuigt geenszins. Op de DVZ verklaarde verzoeker, gevraagd of hij tot aan zijn vertrek bij zijn oom in Gadon (Swabi) bleef, enkel "*In 2012 verbleef ik voor mijn vertrek nog +/- 14 dagen in Peshawar*" (vragenlijst 10 b), verklaarde hij tevens dat er geen visum in het paspoort stond (verklaring 21, 24) en hield hij een volledig fictieve reisweg voor (verklaring 35), zodat hij op deze punten alleszins doelbewust liegt. Overigens is niet ernstig te beweren dat iemand die net een half jaar met een visum in het VK heeft verbleven, dit de dag nadien bij aankomst in België kan vergeten zijn. Verzoeker heeft wel degelijk de Belgische asielinstanties doelbewust voorgelogen. Zelfs indien hij op het CGVS de waarheid zou verteld hebben, dan nog heeft verzoeker op zeer ernstige wijze in zijn medewerkingsplicht gefaald en ondergraaft zijn bewuste leugenachtigheid zijn geloofwaardigheid. Overigens kan verzoeker zich bezwaarlijk verschonen door te stellen dat hij vermoeid was nu hij wel voldoende wakker was om de manifeste onwaarheden voor te bereiden en aan te houden. Waar verzoeker nog aanvoert dat zijn angst om terug gestuurd te worden hem weerhield van een asielaanvraag in het VK in te dienen, dan verklaart verzoeker niet waarom dezelfde angst hem hier niet van weerhield in België. Daarenboven kan van een asielzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanningen onderneemt om deze te bekomen. Hieruit kan alleszins blijken dat verzoeker internationale bescherming niet (dringend) nodig achtte, wat de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven ernstig onderuit haalt.

3.1.3. Indien verzoeker verder op het CGVS volhoudt dat hij op 5-6 oktober 2011 met zijn eigen paspoort van Islamabad naar het VK is gevlogen (gehoor p. 2, p. 7) en daar zes maanden heeft verbleven, dan stelt de Raad eveneens vast dat verzoeker voordien nog verklaarde dat de smokkelaar zijn paspoort had afgenomen "*toen hij ons in een auto zette en de auto in het schip en hij nam die documenten (...)*" (gehoor p. 3), wat weer tegenstrijdig is met zijn eerdere verklaringen dat hij zijn originele documenten onderweg verloren was (verklaring 21). De Raad stelt eveneens vast dat verzoeker zijn visum heeft aangevraagd (plek afname vingerafdrukken) in Abu Dhabi op 13 september 2011 terwijl verzoeker tijdens het gehoor verklaart dat hij toen in Swabi ondergedoken leefde en maar één keer naar het "Islamabad, fedex office" ging om zowel zijn paspoort als visum aan te vragen (gehoor p. 3-4). Verzoeker blijft aldus valse verklaringen afleggen omtrent zijn visum en paspoort, waarbij uit de visumaanvraag redelijkerwijze kan worden afgeleid dat verzoeker het land nog vroeger heeft verlaten. Indien verzoeker verder meent dat er geen valse documenten werden gebruikt voor zijn reis (verklaring 34) en hij met zijn eigen paspoort heeft gereisd (gehoor p. 3), ziet de Raad evenmin in waarom verzoeker *überhaupt* een beroep zou gedaan hebben op een smokkelaar, laat staan dat deze verzoeker zijn documenten zou afgenomen hebben. Verzoekers bijzonder gekunstelde en compleet onlogische

verweer (“*dat het ‘gouvernement office’ bemand wordt door een smokkelaar*”) vermag geenszins deze vaststellingen te wijzigen te meer nu het verzoeker is die in België bedrieglijk handelt. Verzoeker maakt niet aannemelijk tot oktober 2011 in Pakistan te zijn verbleven, noch met behulp van een smokkelaar te hebben gereisd, noch zijn paspoort niet te kunnen voorleggen. Hieruit kan wel degelijk worden afgeleid dat verzoeker niet in de negatieve belangstelling van de Pakistaanse autoriteiten stond aangezien hij op 26 juni 2010 zijn paspoort heeft verkregen en op 13 september 2011 zijn visum voor het VK heeft verkregen. Indien verzoeker werkelijk door het Pakistaanse leger gezocht werd in verband met ernstige veiligheidsredenen, dan kan worden aangenomen dat deze internationale reisdocumenten hem niet zouden uitgereikt worden, ook niet in het buitenland. Verzoeker blijft falen in zijn medewerkingsplicht.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006). Verzoeker is dan ook niet ernstig waar hij meent dat CGVS moet “*weerleggen dat verzoeker een gegronde, individuele vrees kon hebben in de zin van de Vluchtelingenconventie*”.

3.3. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging door de Taliban en het Pakistaanse leger geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3.1. Daargelaten de bijzonder warrige tijdsaanduidingen inzake de raids, stelt de Raad vast dat verzoeker de Talibanbrief op het CGVS pas vermeldde wanneer de dossierbehandelaar hem ermee confronteerde (gehoor p. 10), wat niet doorleefd, noch realistisch is. Indien verzoeker overigens in het verzoekschrift verklaart dat hij twee dreigbrieven ontving, dan verklaarde verzoeker in het gehoor dat het leger twee keer kwam (gehoor p. 10), waardoor verzoeker zijn eigen verweer ontkracht. Verzoeker verklaarde verder op de DVZ dat hij koranlessen volgde “*van 2008 tot mijn Mollah in 2009 vermoord werd*” (vragenlijst 10 b). Verzoeker verklaarde op het CGVS dat hij in 2006 begon en tot oktober-november 2009 naar de madrassa ging (gehoor p. 4). Indien verzoeker nu beweert dat “*van 2007-2008-2009 studeerde hij in de madrassa*”, dan kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker wederom een nieuwe begindatum geeft, wat daarenboven geenszins vermag de vorige verschillende data uit te wissen. De Raad stelt bovendien nog vast dat verzoeker stelt uiteindelijk (in 2012) te zijn vertrokken omdat het leger vaak mij hem thuis kwam om hem te zoeken en dat ze zijn broer S. I. arresteerden (vragenlijst 3.5), terwijl hij nadien op het CGVS verklaarde dat deze broer S. I. enkel twee dagen in hechtenis werd gehouden naar aanleiding van de tweede raid op hun huis (gehoor p. 8) “*in 2010 na het incident 4-5 maanden*” (gehoor p. 10) en dat hij nu in Lahore woont (gehoor p. 5). Verzoekers verhaal komt geheel verzonnen voor.

3.3.2. Verzoeker kan geen enkele logische verklaring voor zijn voorgehouden vervolging geven, noch door het leger, noch door de Taliban. De Raad ziet niet in waarom een eenvoudige student in de madrassa, die geen enkele specifieke kennis heeft of daden heeft verricht, dermate en langdurig vervolgd zou worden. De door de commissaris-generaal correct weergegeven vage, ernstig tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen raken dan de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.3.3. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielaanvraagrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van bonte beweringen, het maken van persoonlijke vergoelijkningen en excuses en het benadrukken van de eigen inspanningen (*"Verzoeker vroeg diverse keren aan zijn familie om voormeld document over te maken, maar tot op heden is de familie in de onmogelijkheid om deze in de woonst te vinden"*), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wenst er op te wijzen dat er in andere regio's nog steeds bomaanslagen zijn en Pakistan zich thans in een kritische situatie bevindt. Verzoeker verliet zijn land en familie niet zomaar maar vluchtte vanwege de Taliban en de overheid die hem zocht.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij wordt gezocht door de Taliban noch door het Pakistaanse leger. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

4.4. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een

minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten.

In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal besluit, kan uit de toegevoegde informatie, die verzoeker niet weerlegt, niet worden afgeleid dat de situatie in het Mardan district van KPK valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Indien de situatie in Pakistan, zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (*Subject Related Briefing "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie"*), inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land, noch in het Mardan district. Immers daar waar er in bepaalde districten in Khyber-Pakhtunkhwa in 2009 en begin 2010 nog militaire operaties plaatsvonden, dan wel nadien zelfmoordaanslagen door Talibanmilitanten werden uitgevoerd, is dit niet het geval in het Mardan district, noch is daar sprake van etnische of intertribale clashes (p.12-13), integendeel dit is één van de districten waar vluchtelingen bescherming zochten (p. 20, p. 21). Aldus kan de situatie in het Mardan district zeker niet gelijkgeschakeld worden met een gewapend conflict in de zin van het internationaal humanitair recht. De Raad beklemtoont in deze dat de loutere erkenning dat het Noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, geenszins impliceert dat deze strijd ook gelijkgeschakeld kan worden met een intern gewapend conflict in de zin van het humanitair recht. Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Pakistan willen reizen en niet slaat op Pakistaanse staatsburgers. Evenmin vermogen de overige door verzoeker aangebrachte documenten en internetartikelen deze vaststelling te wijzigen. Verzoeker toont niet middels concrete aanwijzingen aan dat er in het Mardan district sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven of de persoon van een burger.

4.5. Verder verwijst de Raad naar artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Verzoeker heeft verwanten in Swabi en twee broers die in Lahore wonen (gehoor p. 4). Verzoeker kent Pashtou, Urdu en een beetje Engels (verklaring 8, gehoor p. 6). Gezien verzoekers problemen met de Taliban noch met het Pakistaanse leger geloofwaardig zijn, kan hij zich aldus bovendien probleemloos hervestigen, temeer hij een jonge, gezonde man is en hij voldoende financiële middelen en doorzettingsvermogen had om naar België te komen zodat hij alleszins een minder ingrijpende en goedkopere hervestiging kan ondernemen.

4.6. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Verzoeker vroeg tevens "*minstens de beslissing te vernietigen terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek*". De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK